

РЕШЕНИЕ

№ 1308

гр. Варна , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева
Членове: Цвета Павлова
Пламен Ат. Атанасов

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20213100501205 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид, следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Дженерали Застраховане“ АД, с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княз Ал.Дондуков“ №68, представлявано от Д.Х.Д. и Ж.М.Д., действащи чрез юрисконсулт Г.Р., против Решение №2656/26.06.2020г. постановено по гр.д. №4108/2019г. на РС Варна, с което е уважен предявеният от ХР. К. П., с ЕГН *****, с адрес: гр.Варна ул.“Велико Христов“ №47, ет.2, ап.5, със съдебен адрес: гр.Варна, ул.“Неофит Бозвели“ №5, ет.2, офис 1, чрез адв.Й.А., иск с правно основание чл.386 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на въззивника да заплати на въззиваемата застрахователно обезщетение по Договор за застраховка “Каско“, обективиран в Застрахователна полица №0312170012013482 от 09.08.2017г. на л.а.“Фолксваген Голф“, с рег.№В 0617 ВС, в размер на 1077.54лв. представляваща частичен иск от 2604.19лв., съставляваща дължимо обезщетение за щети в резултат от застрахователно събитие настъпило на 09.08.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-

18.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна е необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закони. Поддържа се, че в противоречие с чл.20а от ЗЗД съдът не е зачел съвместната воля на страните, обективирана в сключения между тях договор за застраховка и по конкретно раздел Х. "Застрахователно обезщетение" от ОУ, с който изрично е договорено определяне на застрахователното обезщетение в зависимост от възрастта на застрахованото МПС. Поддържа се, че целта на това договаряне, е от самото начало на застрахователното правоотношение да бъде очертан точния обем на покритието по застрахователния договор и да бъдат дефинирани финансовите параметри на отговорността на застрахователя, като на тази база да бъде определено тарифното число, използвано за изчисляване на застрахователната премия по този вид застраховка. Поддържа се още, че взаимната воля на страните допуска в отклонение от разпоредба на чл.386, ал.2 от КЗ да се уговаря обезщетение по-високо от действителната стойност на вредата и обратното-ограничаване отговорността на застрахователя, чрез препращане към точно определени правила за определяне размера на обезщетението или чрез фиксиране на лимит на обезщетението по определени рискове до конкретен процент от действителната вреда. Развити са подробни съображения в подкрепа на изложеното становище и е цитирана относима съдебна практика. На следващо място, се поддържа, че решението е неправилно, тъй като претенцията на ищцата не съответства на реално претърпените от нея вреди. Твърди се, че в случая е изпълнен фактическия състав на т.58.5 от ОУ, а именно: МПС е над 10 години и чрез механично въздействие, вкл.надраскване са увредени /предвидени за боядисване/ над 3 основни детайла на увреденото МПС /в случая калник заден ляв, врата задна лява; врата предна лява; калник преден ляв; преден капак; облицовка предна броня; калник преден десен и др./ Ето защо на застрахованото лице следва да бъде изплатено 50 % от определеното обезщетение. Поддържа се още, че в случая обезщетението следва да бъде определено при условията на подзастраховане, тъй като по застрахователният договор вече са изплатени обезщетения на стойност 2144.13лв. като не е извършено дозастраховане на веща. В този смисъл и на основание чл.407, изр.1 от КЗ процесното МПС,

следва да се счита застраховано за сумата от 2905.87лв., а не за 5050лв. Твърди се, че съгласно клаузата на т.15 от ОУ вр. с чл.389, ал.2 от КЗ, предвиждаща пропорционално застраховане, обезщетението следва да бъде редуцирано и с определения от САТЕ коефициент на подзастраховане от 0.57, съставляващ съотношение между коригираната застрахователна сума от 2905.87лв. и действителната стойност на МПС към датата на увреждането от 5100лв. Твърди се още, че следва да бъде приспаднато и извършеното от застрахователя извънсъдебно плащане. С оглед горното се моли за отмяна на атакуваното решение и за отхвърляне на предявените искове, ведно с присъждане на разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за обоснованост, правилност и законосъобразно на атакувания съдебен акт, респективно за неоснователност на доводите на въззивника, като са развити подробни съображения. Моли се за оставяне в сила на обжалваното решение и присъждане на деловодни разноски.

В съдебно заседание въззивника, не изпраща представител, не взема становище.

Въззиваемата страна, чрез пълномощник, оспорва жалба и поддържа отговора си. Моли за потвърждаване на атакуваното решение и присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора съдът съобрази следното:

След допуснатата изменение на иска по реда на чл.214 от ГПК, съдът е сезиран с иск с правно основание чл.386, ал.2 КЗ вр. с чл.405 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД предявен от ХР. К. П. за осъждане на “Дженерали Застраховане“ АД, да ☐ заплати сумата от 1077.54лв. представляваща частичен иск от 2604.19лв., съставляваща застрахователно обезщетение по Договор за застраховка “Каско“, обективиран в Застрахователна полица №0312170012013482 от 09.08.2017г. на л.а.“Фолксваген Голф“, с рег.№В 0617 ВС, за щети причинени при застрахователно събитие на 09.08.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-18.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане

В исковата молба се твърди, че на 09.08.2017г. ищцата е сключила с ответника Застраховка "Каско", клауза "Пълно каско", обективирана в Застрахователна полица №0312170012013482 от 09.08.2017г. относно собственият на първата л.а. "Фолксваген Голф", с рег. №В 0617 ВС, със срок на действие от 16.08.2017г. до 15.08.2018г. за сумата от 5050лв., като дължимата на вноски застрахователната премия е изцяло заплатена. Сочи се, че на 09.08.2018г., ищцата установила, че застрахованият автомобил е надран с твърд предмет от неизвестно за нея лице, за което са уведомени органите на МВР. На 10.08.2018г. ищцата уведомила застрахователя за настъпилото застрахователно събитие, като служители на същият извършил оглед на автомобила и изготвили снимков материал и Опис заключение за вреди на МПС №210368607/10.08.2018г., в които са описани увредените детайли. Поддържа се, че изплатеното от застрахователят обезщетение за процесния инцидент е в размер на 295.81лв., което не е достатъчно да покрие щетите, чиито действителен размер е 2900лв., или след приспадане на доброволно заплатеното от застрахователя 295.81лв., се дължи разликата от 2604.19лв.

В подадения от ответника отговор исковата молба, е изложено становище за неоснователност на иска. Признава се наличието на процесния застрахователен договор и плащането на обезщетение в размер на 295.81лв., за което се поддържа, че е определено в съответствие с условията на застрахователния договор и при съобразяване на описаните в изготвеното опис-заключение имуществени вреди. Ето защо се поддържа, че с въпросното плащане ищцата е изцяло обезщетена, респективно че повече нищо не ☐ се дължи. В условие на евентуалност, се оспорва претендираното от ищцата застрахователно обезщетение, чиито размер е силно завишен и не съответства на реално претърпените вреди. Поддържа се, че в периодът на рисковото покритие по застрахователната полица, ищцата е заявила общо 7 претенции за застрахователни обезщетения, по които в ответното дружество има образувани преписки и са с извършени плащания, в т.ч. процесната, чиито общ размер възлиза на 2144.13лв. като и висящо, неуредено още плащане, предмет на гр.д. №13942/2018г. по описа на РС Варна, относно застрахователно събитие, предхождащо процесното такова. Поддържа се, че тъй като ищца не е извършила дозастраховане до първоначално определената ☐ по полица застрахователна сума и на основание чл.407, изр.1 КЗ, следва

процесното МПС е застраховано в размер, равен на разликата между първоначално определената застрахователна сума от 5050лв. и изплатените застрахователни обезщетения, или за сумата от 2905.87лв., която подлежи на допълнително редуциране със сумата установена с евентуално осъдително решение по гр.д.№13942/2018. на РС Варна. С оглед горното се сочи, че процесното застрахователно обезщетение следва да бъде определено при условията на настъпило подзастраховане на МПС и съгласно разпоредбата на т.15 от ОУ на договора, според която обезщетението се определя на база съотношението между застрахователната сума и действителната стойност на МПС към момента на събитието. Наред с горното, се поддържа, че е налице и ограничението в размера на застрахователната отговорност на ответника, което е предвидено в т.58.5 от ОУ, а именно при щети по МПС на възраст над 10 години, когато вследствие на причинени повреди чрез механично въздействие на трети лица, вкл. надраскване, са предвидени за боядисване над 3 основни детайла на МПС, на застрахованото лице се изплаща 50% от определеното обезщетение.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В разглеждания случай основното оплакване на въззивника съставлява оспорване на изводите на

първоинстанционния съд, че са налице предпоставките за заплащане на застрахователно обезщетение. Така направеното оспорване не съставлява новонаведено възражение или фактическо твърдение, поради което следва да бъде разгледано по същество.

По делото не е налице спор и от ангажираните доказателства се установява, че между страните е сключен Договор за застраховка "Каско", обективиран в Застрахователна полица №0312170012013482 от 09.08.2017г., отнасящ се за л.а."Фолксваген Голф", с рег.№В 0617 ВС.

Не е спорно, че след настъпило покрито застрахователно събитие, на 09.08.2017г., ищцата е предявена претенция за заплащане на обезщетение за вреди по застрахованият автомобил, въз основа на което от служител на застрахователят е съставен Опис заключение №210368607/10.08.2018г., препис от който е представен по делото и в който са описани процесните увреждания по автомобила.

По делото са приети и доказателства за описаните в отговора на исковата молба предявени от ищцата, предходни застрахователни претенции и доказателства за заплащане на застрахователно обезщетение в общ размер от 2144.13лв., както доказателства за установено със сила на пресъдено нещо по гр.д.№13942/2018г. по описа на РС Варна, дължимо застрахователно обезщетение заявено като частичен иск в размер на 10лв.

По делото е приетото заключение на съдебно автотехническа експертиза, което съдът кредитира като компетентно дадено и неоспорено от страните. Според заключението процесните увреждания по застрахования автомобил, са в резултат твърдяното събитие, като стойността на ремонта на увредените части по средни пазарни цени към датата на деликта възлиза общо на 2746.70лв.

Въз основа на горното, въззивният съд намира следното:

В случая, както се посочи по-горе, към момента на увреждането, респективно предявяване на претенцията пред ответника, страните са били обвързани от валиден договор за имуществена застраховка, поради което и според разпоредбата на чл.386, ал.2 от КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение,

което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Наред с това на основание чл.405, ал.1 от КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да е по-дълъг от срока по чл.108, ал.1-3 или ал.5 от КЗ.

В разглеждания казус от заключението на САТЕ се установи, че сумата необходима за отстраняване на щетите по застрахования автомобил към датата на увреждането възлиза на 2746.70лв., като след редуциране на същата с доброволно платеното от застрахователя обезщетение в размер на 295.81лв., дължимият остатък възлиза на 2450.89лв. Последната сума не надхвърля застрахователната стойност на автомобила в размер на 2895.87лв., която се определя чрез намаляване на първоначалната такава от 5050лв. с вече платените и присъдени застрахователни обезщетения в общ размер на 2154.13лв. /включващи и обезщетението дължимо на основание решението по гр.д.№13942/2018г. на РС Варна/. Ето защо и предвид частично предявеният размер на иска от 1077.54лв. от общо 2604.19лв., т.е. за сума по малка от ½ от дължимият остатък от 2450.89лв., ирелевантен за изхода на настоящият спор, е довода на жалбоподателя, че в случая е приложимо изключението предвидено в т.58.5 от Общи условия към процесния договор, според което при автомобили над 10 години се изплаща 50 % от определеното обезщетение.

За пълнота обаче следва да се отбележи, че въпросната клауза, на която се позовава жалбоподателят и която не е индивидуално договорена, а се съдържа в общи условия, не може да дерогира приложението на Кодекса на застраховането и по конкретно на разпоредбите на чл.386, ал.2 от КЗ вр. с чл.402 от КЗ, според които обезщетението по имуществена застраховка, се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество към датата на увреждането, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество, т.е. обезщетението се дължи по пазарната стойност на увреденото имущество, без прилагане на обезценка.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че дължимото обезщетение, следва да се определи при условията на подзастраховане по смисъла на чл.389 от КЗ, съответно на т.15 от ОУ, защото при сключване на застрахователния договор, който е релевантния момент за определяне на това обстоятелство, застрахователната сума не е по-ниска от действителната стойност на МПС.

Предвид изложеното и доколкото между страните не е спорно, че ответника не е заплатил на ищеца претендираното в настоящия процес обезщетение, следва извода, че предявеният иск е изцяло основателен.

С оглед основателността на главната претенция и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, върху обезщетението се дължи законна лихва, считано от предявяване на иска.

В заключение съставът на въззивният съд намира, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото в полза на въззиваемият се дължат деловодните разноски за настоящата инстанция, чиито размер според представените доказателства възлиза на сумата от 365лв. за заплатен адвокатски хонорар с ДДС.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2656/26.06.2020г. постановено по гр.д. №4108/2019г. по описа на РС Варна.

ОСЪЖДА “Дженерали Застраховане“ АД, с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княз Ал.Дондуков“ №68, представлявано от Д.Х.Д. и Ж.М.Д., да заплати на **ХР. К. П.**, с ЕГН *****, с адрес: гр.Варна ул.“Велико Христов“ №47, ет.2, ап.5, деловодни разноски в размер на 365лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____